

undring. Det har forstaaet at gennemføre en Toldpolitik, som er mønsterværdig for alle Erhverv, for der, hvor det har Nytte af at have Frihandel, tager det Frihandel, og dér, hvor det har Nytte af at have Beskyttelse, dér tager det Beskyttelsen; dér er Beskyttelse i brede Baner. Det er netop en rationel Anvendelse af Toldpolitik, som er mønsterværdig, og som alle Dage vil staa som en Æresstøtte over det danske Venstres handelspolitiske Evne.

Det er jo saadan, at Sukker, Ost og Cikorierødder er højt toldbeskyttede, og kommer vi saa til argentinsk Kød, er der endogsaa ligefrem Indførselsforbud. Der bryder Landbruget sig selvfølgelig Pokker om Konsumenterne, om, hvorvidt Arbejderne, den daarligt lønnede Embedsstand og Middelstanden i det hele skal kunne købe et fortrinligt Stykke Kød 25 eller 50 pCt. under det, de ellers er nødt til at give. Nej, dér siger Landbruget: det betyder ingenting, det er Producenterne, det kommer an paa, det er os, der skal have Markedet, vi skal sikre os Markedet. Jeg bebrejder dem naturligvis ingenting, jeg paa-viser bare rene Kendsgerninger, som Partiet nu en Gang ikke kan komme udenom, for det staaar at læse med rene Tal i Told-listerne. De har dér drevet det til en rent ideal Haandtering af Toldpolitikken, saaledes at de har Frihandel, hvor de tjener ved det, og Beskyttelse, hvor de tjener ved det. Bedre kan man ikke gøre det.

Gaar vi til Argumentationen, saadan som vi møder den, staaar den naturligvis undertiden ikke helt i den Grad for Logikkens Kritik som det, jeg nylig har nævnt, men deres Evne til at haandtere Tingene, saadan som det netop skal gøres, naar man skal have nogen Nytte af det, er der ogsaa her Grund til at lægge Mærke til. Vi ved alle sammen, hvordan det ærede Medlem Hr. Pinstrup, naar han staaar og argumenterer mod Toldbeskyttelse, siger: Forbrugerne bærer altid Beskyttelsen, at en Ting bliver beskyttet, vil sige, at Forbrugerne kommer til at betale en højere Pris til Gavn for Producenterne; men Dagen efter siger det ærede Medlem med Raseri vendt mod det tyske Toldvæsen, at den store tyske Told paa alle de Heste, som vi eksporterer til Tyskland, kommer Producenterne i Danmark til at betale — altsaa baade det ene og det andet.

Jeg nægter ikke, at hver Gang, jeg har hørt det ærede Medlem bruge denne Argumentation, er der nogle klassiske Linier, der er faldet mig ind, disse nemlig: „Dens Ejers Mod var Fattigdom, dog var han flad, thi han var krum.“ Det er det, den Slags Argumentation minder om; og hele den Maade, hvorpaa Told anvendes i Praksis af Landbruget, berettiger aldeles ikke til de stærke Angreb paa andre, der mener, at her og dér vil Told kunne være nyttig. Man er derfor nødt til at tilbagevise dem, hver Gang de kommer frem, navnlig naar de kommer frem i en saa affejende Form som den, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg har brugt.

Jeg skal saa gaa ind paa en lille Bevilgning, jeg gerne vilde have optaget, og som jeg gør mig Haab om at faa, fordi den er saa overordentlig lille og det, den skal bruges til, saa betydningsfuldt. Jeg ved nok, at der skal noget til at vride Penge ud af den højtærede Statsminister for Tiden, men her synes jeg alligevel, Forholdene stiller sig saadan, at man har Lov til at fremsætte sin ærbødige Anmodning med Haab om at se den fyldestgjort.

Det er en bekendt Sag, at Landbruget trænges haardere og haardere af sine oversøiske Konkurrenter, og andet kunde man naturligvis ikke vente. Det er den almindelige Udvikling, at Folk efterhaanden bliver dygtigere og dygtigere til at lave det, de skal lave, og saa bliver de altsaa skrappe og skrappe Konkurrenter. Saa meget mere maatte det blive Udviklingen her, som vi altid med aabne Døre og med aaben Favn modtager Landbrugere fra alle Verdens Kanter og Lande og er himmelglade ved at vise dem alt paa de Omraader, hvor vi er naaet frem foran dem. Paa den anden Side viser vore Studier i andre Lande, at der er en hel Del Ting, i hvilke andre Lande paa Landbrugets Omraade er fremme foran vort Landbrug. Det viser, naar vi ser tilbage paa os selv igen, at der i Virkeligheden er store Reserver i Produkter her i Landet, som kan industrialiseres og kan negocieres med lige saa godt Udbytte som hidtil Smør, Flæsk, Æg og hvad vi hidtil har handlet med.

Dette er ganske overordentlig vigtigt under Forhold som de nuværende. For ogsaa dér er jeg uenig med den højtærede